

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

MÁM VŽDYCKY RÁDA TO, CO JE PŘEDE MNOU

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 19.03.2026 0:00, Datum importu: 19.03.2026 0:19, Zdroj: Týdeník Květy, Autor: Ilja Kučera, Rubrika: Rozhovor, Strana: 48, Periodicita: Týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 895 844 Kč, GRP: 1,68, OTS: 151 262, Prodaný náklad: 22 874, Tištěný náklad: 36 428, Čtenost: 151 262, Plocha: 225275 mm²

Na svém kontě má desítky rolí na významných divadelních scénách od Pardubic přes **Ostravu** až po Prahu, ale i ve filmech a seriálech. Jitka Smutná se v dětství herečkou vůbec stát nechtěla, a když v patnácti letech získala první kytaru, bylo rozhodnuto o dalším tvůrčím směru jejího života. Na své první album s názvem V proudu budem stát si ovšem počkala až do roku 2025.

* Vaší nejnovější rolí je Betty v komedii Opona nahoru autora Petera Quiltera v pražském Divadle Kalich. Osobně mám pocit, že jste spjata spíše s hrami vážnějšími než s komedii. Dá se říct, co je vám bližší?

Zklamou vás, celoživotně jsem střídala vážnější témata s komedii. Především mě ale vždycky bavila a přitahovala tragikomičnost lidského života. Vzpomínám si, jak jsem jako úplně mladá seděla v hledišti a pozorovala, jak vynikající česká režisérka Lída Engelová režíruje nějakou konverzační komedii. Říkala jsem si, že přesně tohle bych chtěla dělat, že pro tohle bych asi měla smysl.

Život sám o sobě i v tragédiích obsahuje komické momenty. Dobří režiséři, se kterými jsem dělala, hlavně Jan Kačer, mě vždycky vybízeli k tomu, abych hrála zábavně. To nemělo znamenat jenom vyvolávat smích, protože každé poznání má v sobě možnost, že se člověk usměje, protože lépe chápe. Vladislav Vančura kdysi napsal: „Smáti se znamená lépe vědět.“ Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá. Když mi po odchodu z Národního divadla nabídli angažmá v Městských divadlech pražských, věřila jsem, že se s nimi setkám. A nemýlila jsem se. Třeba Dobře rozehranou partii, která se teď hraje v Divadle Kalich, jsem v Divadle ABC hrála s Janem Vlasákem deset let.

Hráli bychom ji možná ještě dál, kdybych neodešla. Každé setkání s konverzační komedií je pro mě prostě návrat domů. Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát, ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.

* Říkává se, že hrát komickou postavu je těžší a náročnější než figuru temnou a tragickou. Je to pravda?

Musíte mít trochu víc odvahy. Místa, kde se lidi mají zasmát, musíte udělat přesně. Tohle mě právě v Městských divadlech pražských na Dobře rozehrané partii naučila Lída Engelová. Měla úplně matematicky vypočítané, jaký má být nádech, kdy má být nádech, kdy říct ten hřebíček, aby se lidi zasmáli, kdy počkat. Myslím, že mě za tu dobu vyučila docela dobře.

Kdysi jsem hrála v Divadle v Řeznické představení Zlomatka, hrála jsem ho asi dvanáct let. Byl to velmi tragický příběh o gayovi, který přijde oznámit svou orientaci své matce, a ta ho začne velmi krutým způsobem léčit. Zamyká ho, vyslýchá ho, dává mu uspávací prášky, aby jí neutekl... Lidi se smáli, protože někdy je hrůza tak směšná, že když na ni upozorníte, že už je směšná, že překročila určité hranice, tak se i v tragédii lidi zasmějí a není to chyba.

* V Oponě nahoru vystupují pouze dámy. Je taková hra v něčem odlišná oproti inscenacím, kde je herecké obsazení smíšené?

Moc ne. Mám na mikrosvětě inscenací, ve kterých jsem kdy pracovala, velké štěstí. Nikdy jsem nepocítila nějaké problémy, ale tohle je taková trešnička na dortu. Má jen jednu podmínku, nesmí tam být kazič, respektive v tomto

případě kazička. Nesmí tam být nikdo, kdo je extrémně konfliktní.

Lidi si musejí přát tu chvilku slávy, kterou ta figura má, musejí si nahrávat, spoluvytvářet příběh tak, aby byl pravdivý, a přitom měl hroty smíchu, aby se divák bavil. A to se tady velice povedlo.

* Jak byste představila vaši postavu?

Betty je seniorka, babička, která má v tom příběhu snachu a vnučku. Na začátku je to taková trošku šedá myš. Když přichází, tak se o ní říká: „Na parkovišti v červeném autě sedí jedna a ta kouká jako úplnej dement.“ Takhle je o mně mluveno asi minutu předtím, než tam vlezu. Je to informace, která v divákovi pořád zůstává, ale Betty, která je čerstvě po ztrátě syna a bratra smutná, se brzy otepe. Jak se tam říká, bude řídit jak puberťačka, což se děje.

* Mám pocit, že jste v posledních letech poměrně hodně spjata s malým, ale velmi sympatickým pražským Vršovickým divadlem Mana. Momentálně tam hrajete ve třech inscenacích, jak vznikla ta spolupráce?

Když Městská divadla tehdy dostala nové vedení, odešlo nás víc a měli jsme se rádi, protože doba skoro patnácti let, které jsem tam strávila, byla krásná. No a nám se po sobě stýskalo. Odešla i dramaturgyně Věra Mašková, která se stala uměleckou ředitelkou divadla Mana.

Šli jsme za ní, protože jsme věděli, že její dramaturgický výběr je nádherný, vždycky kvalitní a velmi lidský. Takže jsme s mými kolegy došli za Věrou, do toho se nabalovali noví a noví lidé, a tak se utvořil jakýsi klan, který má Manu rád a je jí věrný.

* V Maně hrajete hned dvě matky, ale zcela rozdílné.

Ano, Čapkova Matka je vážná hra. Je to vlastně trošku modelové válečné drama, ale snažili jsme se ho udělat lidsky, aby ho lidi byli schopni přijmout i v dnešní době. Je to přece jenom hra, která je z 30. let, ovšem, aniž jsme tušili, že začne válka na Ukrajině, zdálo se nám, že by mohla promluvit k lidem a že by se měla vrátit na jeviště.

Měla zvláštní osud. Za éry totality se hrála jako patetická hra. Zdůrazňovala patos, který v sobě Čapek měl. Nakonec, napsal ji v předvečer 2. světové války, jako by se pokoušel zastavit proud zmaru, který předpokládal, že bude, a který za 2. světové války nastal. Patosu se pochopitelně nevyhneme, ale snažili jsme se, aby byl pro dnešní dobu přijatelný. Hráť Matku jako normální maminku pěti kluků.

* S tímhle záměrem souvisí i skutečnost, že jste škrtili poslední dvě slova?

Ano, „Tony, jdi!“ už tam není, je tam jen zoufalé gesto. Končí pro ni její život a ve smyslu „zastavte to vraždění“ mu dovoluje vzít pušku, o které se celou dobu mluví. Život téhle matky končí, tam už není místo na slova.

* Druhá hra, kde hrajete maminku, jsou Durrellovi Ptáci, zvířata a moji příbuzní.

Ta je mnohem veselejší. Tu knížku jsem četla už někdy v šedesátých letech, když vyšla. Gerald Durrell, britský přírodovědec, zachránce celé řady zvířecích druhů a zakladatel jedné z prvních zoologických zahrad na ostrově Jersey napsal řadu knih. Vracel se ke svému dětství, které strávil na Korfu, a já to tehdy hltala. Byl to průnik do světa, který jsme neznali. Dětské příběhy, které jsme sdíleli s hlavním hrdinou, nám přinesly slunce a byly nádherné. Tohle představení je pořád vyprodané, hraje se i v létě dokonce v zoologické zahradě, kde nám udělali maličký amfiteátr. Už jsme to tam hráli a letos zase budeme hrát koncem června a koncem srpna. V závěru je taková scéna, kdy maminka dává do latě děti, které ji neustále chtějí provdat. Jak mám v té chvíli takový trochu emoční hlas, přitlačím, nevím, jestli křičím, nebo je ten hlas prostě posazený výš, ale vždycky na tomhle místě začnou křičet nějakí ptáci. Pokaždé stejné hejno a řvou jak zběsilí.

Musím přidat, abych je překřičela. Navíc mají diváci možnost přijít už hodinu před představením a prohlédnout si zoologickou zahradu s minimem jiných návštěvníků, což je úplně nádherné.

* Prozradte něco o inscenaci Čapek, kterou také uvádí divadlo Mana.

Je to hra, kterou režuruje Pavel Khek, stejný režisér jako v případě hry Opona nahoru, o které jsme mluvili. Napsala a dramaturgovala ji Věra Mašková. Je to příběh Karla Čapka z posledního předválečného období, ale také příběh dané doby. Musím říct, že zvláštním způsobem rezonuje v hledišti, protože ta doba je v něčem podobná dnešní.

Obrovský příval nekulturnosti, otázka, jak se má v takové situaci člověk zachovat, jak má volit. Čapek říká, že máme být vzdělaní a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné. Ať v hledišti sedí studenti, nebo senioři, reakce jsou vždycky krásné, někdy jsme dojatí k slzám.

* Říkal jsem si, že jak Matka, tak hra Čapek ve světle současného světa, současných událostí, pro vás musí být na

jevišti občas až trochu mrazivá.

V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení Matky nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy. Všechno se až strašlivě propojilo s tím, co Čapek napsal. Zprávy z rádia, bolest, umírající děti, politické spory, které k tomu všemu vedou, to je to, co nám přijde podobné.

* Pokud vím, k herectví jste se dostala v dětství jednou úplně paradoxní náhodou. Jak se to seběhlo?

To byla vážně náhoda. Hezky jsem kreslila, a tak mě poslali do lidové školy umění, abych se přihlásila na výtvarný obor. Běžela jsem tam z Pankráce v tepláčkách z bruslí a přišla jsem pozdě. Dali mi do ruky papírek, na kterém byl výčet potřeb, co si mám opatřit, a předpokládaná cena byla 300 korun. Jsem nejmladší ze čtyř dětí, maminka na nás byla sama a moc peněz jsme neměli.

Máma si vždycky před výplatou musela vypůjčit od kamarádky z práce. Po výplatě jí to zase vracela. Když jsem viděla ten papírek, řekla jsem si, že s tím domů nepůjdu, že to tady pro mě končí, a vedle na chodbě byly dveře, na kterých bylo napsáno, že jsou tam zrovna přijímací zkoušky na literárnědramatický obor.

Ve dvanácti jsem přečetla už takřka celou dětskou knihovnu, navíc knihovnu svých starších bratrů vysokoškoláků, četla jsem i básně, které mě moc zaujaly, a občas chodila i do nějakých recitačních soutěží, takže jsem tam zaklepala a oni mě vzali.

Takhle jsem tedy zaťukala na dveře divadelního světa a měla štěstí na lidi, kteří mě dobře připravovali a rozvíjeli. V rámci literární výchovy jsme měli i hodiny, na kterých jsme četli práce dětí z minulých ročníků, které napsaly. A to už byl jenom krůček k tomu říct si: no tak to taky zkusím a začala jsem taky psát. To byl zase první krok k mým písničkám.

* Jaké bylo vyrůstat jako nejmladší sestra tří kluků?

Všichni byli sportovci, tak mě hodně vedli ke sportu, až jsem se postupně dostala k házené a dělala brankářku. Kromě toho mě rozvíjeli i intelektuálně. Chodili do divadel, chodili na dobré filmy, četli knihy. U nás doma se odebíraly všechny možné literární měsíčníky – Světová literatura, časopis Plamen, časopis Divadlo. První divadelní hra, kterou jsem přečetla, byl Jonáš a tingl-tangl od Jiřího Suchého. A pak jsem zažila jednu věc, za kterou jsem nikdy nepřestala být vděčná. Někdy ve čtrnácti nebo patnácti mě na měsíc poslali do Rostova na Donu na kurz ruštiny. Protože jsem viděla tu společnost na vlastní oči, už mi nikdy nikdo nemohl nic říct o tom, jaký to je režim, protože jsem to viděla na vlastní oči. Osobní zkušenost je vždycky nejlepší.

* V patnácti jste dostala svojí první kytaru. Jaká byla první muzika, která si vás získala a se kterou jste začínala?

Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hladila. Měla jsem ráda i Boba Dylana, Donovanu, Joan Baezovou. To byla ta vlna, která mě přitáhla.

* Kdy a kde jste začala vystupovat jako zpěvačka?

To už bylo v prvním angažmá v Pardubicích a moji první posluchači byli z domu seniorů. Jeden můj kolega si tam připravil čtení nějakého regionálního autora a poprosil mě, abych ho doprovodila na kytaru se svými písničkami. Takhle jsem pomalinku vstupovala do hudebního světa. Bylo to příjemné, protože lidi reagovali hezky a mně bylo také hezky. Pak jsem přešla do **Ostravy** a tam mě už okolo roku 1976 spolkla náruč folkové vlny, i když folk je termín, který nemám moc ráda. Vydrželo to asi deset let. Potom nastala určitá odmlka. A vlastně až v roce 2004 jsem hrála jeden koncert v Milevsku a začala se k hraní zase vracet.

* První desku jste vydala až loni. Neuvažovala jste o tom už někdy dříve?

Ne, ne, jsem velmi kritická. Nemůžu se na sebe dívat ani v televizi, ani se poslouchat ze záznamu. Velmi jsem odolávala a nikdy jsem po tom netoužila. Až jsem spadla do opravdu přátelské láskyplné náruče Katky Soukupové, klavíristky a skladatelky. Katka mi nabídla, že s těmi písničkami jde dělat ještě něco jiného, než že by je doprovázela kytara. Začalo se mi to líbit natolik, že jsem to chtěla zachytit.

Měly jsme za sebou první dva nebo tři koncerty a nadchlo nás, jak lidi vzali nový repertoár a nové zpracování, a to mě přesvědčilo. Zpracování bylo nové i pro mě. Katka změnila harmonii skladeb, někdy melodii, přibyla sóla, objevila se tam velká harmonická bohatost. A už jsme byly velmi blízko k vydání desky.

Začaly jsme spolupracovat jako autorky. Katka k mým textům píše novou hudbu. Vznikla naše titulní píseň alba V proudu budem stát, která se stala velmi oblíbenou, hrají ji i rádia. K dispozici je posluchačům i náš nový videoklip právě této písně na YouTube.

* Kam se na vás můžou momentálně nejen čtenáři Týdeníku Květy přijít podívat?

Nechala jsem si už jen dvě divadla, Kalich s Oponou nahoru a tři představení v Maně. Do toho točím Ulici, takže se pravidelně objevuji i u diváků v obýváku. A můžou se přijít podívat na naše koncerty, které máme po celé republice.

* Na co se těšíte a co chystáte do budoucnosti?

Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma. Bohužel nemůžu říct ani název, ani téma. Začíná kus života, do kterého nevidím, a to mám vždycky ráda. Mám prostě vždycky ráda to, co je přede mnou.

„Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá.“

O herectví „Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát, ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.“ O hudebních začátcích „Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hladila.“

„Čapek říká, že máme být vzdělaní a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné.“
1952 Narodila se 16. dubna v Praze.

1974 Absolvovala herectví na pražské DAMU. Nastoupila do Východočeského divadla Pardubice.

1976 Přešla do **Státního divadla Ostrava**.

1990 Stala se členkou činohry Národního divadla, současně hostovala v řadě dalších divadel.

2006 Získala angažmá v Městských divadlech pražských.

2018 Opustila Městská divadla pražská a začala hrát ve Vršovickém divadle Mana.

„Jsem velmi kritická. Nemůžu se na sebe dívat ani v televizi, ani se poslouchat ze záznamu.“ „V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení Matky nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy.“ 2019 Objevila se na prknech Divadla Ungelt. Účinkovala tam až do loňského roku.

2024 Jako zpěvačka zahájila spolupráci a koncertování s klavíristkou a skladatelkou Katkou Soukupovou.

2025 Vydaly společné autorské album V proudu budem stát.

2026 V lednu měla premiéru hra Opona nahoru v Divadle Kalich, kde ztvárnila postavu Betty.

„Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma.“

Autor fotografie: Snímky Lenka Hatašová, Vršovické divadlo Mana, Divadlo Kalich (Richard Kocourek) a archiv TV Nova

Popis fotografie: Opona nahoru je komediální jízda pro šest hereček. Na snímku (zprava) Jitka Smutná, Alena Mihulová a Barbora Mošnová

Autor fotografie:

Popis fotografie: S Antonínem Holubem hraje v představení Ptáci, zvířata a moji příbuzní ve Vršovickém divadle Mana

Autor fotografie:

Popis fotografie: Jitka Smutná s pianistkou a skladatelkou Katkou Soukupovou natočila debutové album V proudu budem stát

Autor fotografie:

Popis fotografie: V seriálu TV Nova Ulice hraje Marii Vránovou, sestru Vlastimila Peška, jehož ztvárnil Rudolf Hrušínský ml.

MÁM VŽDYCKY RÁDA TO, CO JE PŘEDE MNOU

Ilja Kučera ml.

Snímky Lenka Hatašová, Vršovické divadlo Mana, Divadlo Kalich (Richard Kocourek) a archiv TV Nova

Na svém kontě má desítky rolí na významných divadelních scénách od Pardubic přes Ostravu až po Prahu, ale i ve filmech a seriálech.

Jitka Smutná se v dětství herečkou vůbec stát nechtěla, a když v patnácti letech získala první kytaru, bylo rozhodnuto o dalším tvůrčím směru jejího života. Na své první album s názvem *V proudu budem stát* si ovšem počkala až do roku 2025.

› Vaší nejnovější rolí je Betty v komedii *Opousta nahoru* autora Petera Quiltera v pražském Divadle Kalich. Osobně mám pocit, že jste spjata spíše s hrami vážnějšími než s komediemi. Dá se říct, co je vám bližší?

Zklamání vás, celoživotně jsem střídala vážnější témata s komediemi. Především mě ale vždycky bavila a přitahovala tragikomická lidského života. Vzpomínám si, jak jsem jako úplně mladá seděla v hledišti a pozorovala, jak vynikající česká režisérka Lída Engelová režisérce nějakou konverzační komedii. Říkala jsem si, že přesně tohle bych chtěla dělat, že pro tohle bych asi měla smysl.

Život sám o sobě i v tragédiích obsahuje komické momenty. Dobří režiséři, se kterými jsem dělala, hlavně Jan Kačer, mě vždycky vybízeli k tomu, abych hrála zábavně. To nemělo znamenat jenom vyvolávat smích, protože každé poznání má v sobě možnost, že se člověk usměje, protože lépe chápe. Vladislav Vančura kdysi napsal: „Smát si znamená lépe vědět.“

Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá. Když mi po odchodu z Národního divadla nabídli angažmá v Městských divadlech pražských, věřila jsem, že se s nimi

„Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá.“

setkám. A nemýlila jsem se. Třeba *Dobře rozehranou partii*, která se teď hraje v Divadle Kalich, jsem v Divadle ABC hrála s Janem Vláškem deset let.

Hráli bychom ji možná ještě dál, kdybych neodešla. Každé setkání s konverzační komedií je pro mě prostě návrat domů. Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát,

ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.

› Říká se, že hrát komickou postavu je těžší a náročnější než figuru temnou a tragickou. Je to pravda?

Musíte mít trochu víc odvahy. Místa, kde se lidi mají zasmát, musíte udělat přesně. Tohle mě právě v Městských divadlech pražských na *Dobře rozehrané partii* naučila Lída Engelová. Měla úplně matematicky vypočítané, jaký má být nádech, kdy má být nádech, kdy říct ten hřebíček, aby se lidi zasmáli, kdy počkat. Myslím, že mě za tu dobu vyučila docela dobře.

Kdysi jsem hrála v Divadle v Řeznické představení *Zlomatka*, hrála jsem ho asi dvanáct let. Byl to velmi tragický příběh o gayovi, který přijde oznámit svou orientaci své matce, a ta ho začne velmi krutým způsobem léčit. Zamyká ho, vyslýchá ho, dává mu uspávací prášky, aby jí neutekl... Lidi se smáli, protože někdy je hrůza tak směšná, že když na ni upozorníte, že už je směšná, že překročila určité hranice,

O herectví

„Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát, ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.“

O hudebních začátcích

„Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hladila.“

tak se i v tragédii lidi zasmějí a není to chyba.

› V *Oponě nahoru* vystupují pouze dámy. Je taková hra v něčem odlišná oproti inscenacím, kde je herecké obsazení smíšené?

Moc ne. Mám na mikrosvětě inscenací, ve kterých jsem kdy pracovala, velké štěstí. Nikdy jsem nepocítila nějaké problémy, ale tohle je taková třešnička na dortu. Má jen jednu podmínku, nesmí tam být kažič, respektive v tomto případě kažička. Nesmí tam být nikdo, kdo je extrémně konfliktní.

„Čapek říká, že máme být vzdělání a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné.“

Lidi si musejí přát tu chvilku slávy, kterou ta figura má, musejí si nahrávat, spoluvytvářet příběh tak, aby byl pravdivý, a přitom měl hroty smíchu, aby se divák bavil. A to se tady velice povedlo.

› Jak byste představila vaši postavu?

Betty je seniorka, babička, která má v tom příběhu snachu a vnučku. Na začátku je to taková trošku šedá myš. Když přichází, tak se o ní říká: „Na parkovišti v červeném autě sedí jedna a ta kouká jako úplněj dement.“

Takhle je o mně mluveno asi minutu předtím, než tam vlezou. Je to informace, která v divákovi pořád zůstává, ale Betty, která je čerstvě po ztrátě syna a bratra smutná, se brzy otrepe. Jak se tam říká, bude řídit jak pubertáčka, což se děje.

› Máte pocit, že jste v posledních letech poměrně hodně spjata s malým, ale velmi sympatickým pražským Vršovickým divadlem Mana. Momentálně tam hrajete ve třech inscenacích, jak vznikla ta spolupráce? ›

1952

Narodila se 16. dubna v Praze.

1974

Absolvovala herectví na pražské DAMU. Nastoupila do Východočeského divadla Pardubice.

1976

Přešla do Státního divadla Ostrava.

1990

Stala se členkou činohry Národního divadla, současně hostovala v řadě dalších divadel.

2006

Získala angažmá v Městských divadlech pražských.

2018

Opustila Městská divadla pražská a začala hrát ve Vršovickém divadle Mana.

Když Městská divadla tehdy dostala nové vedení, odešlo nás víc a měli jsme se rádi, protože doba skoro patnácti let, které jsem tam strávila, byla krásná. No a nám se po sobě stýskalo. Odešla i dramaturgyně Věra Mašková, která se stala uměleckou ředitelkou divadla Mana.

Šli jsme za ní, protože jsme věděli, že její dramaturgický výběr je nádherný, vždycky kvalitní a velmi lidský. Takže jsme s mými kolegy došli za Věrou, do toho se nabalovali noví a noví lidé, a tak se utvořil jakýsi klan, který má Manu rád a je jí věrný.

► V Maně hrajete hned dvě matky, ale zcela rozdílné.

Ano, Čapková *Matka* je vážná hra. Je to vlastně trochu modelové válečné drama, ale snažili jsme se ho udělat lidsky, aby ho lidé byli schopni přijmout i v dnešní době. Je to přece jenom hra, která je z 30. let, ovšem, aniž jsme tušili, že začne válka na Ukrajině, zdálo se nám, že by mohla promluvit k lidem a že by se měla vrátit na jeviště.

Měla zvláštní osud. Za éry totality se hrála jako patetická hra. Zdůrazňovala patos, který v sobě Čapek měl. Nakonec, napsal ji v předvečer 2. světové války, jako by se pokoušel zastavit proud zmaru, který předpokládal, že bude, a který za 2. světové války nastal. Patosu se pochopitelně nevyhne, ale snažili jsme se, aby byl pro dnešní dobu přijatelný. Hrát *Matku* jako normální maminku pěti kluků.

► S tímhle záměrem souvisí i skutečnost, že jste škrtili poslední dvě slova?

Ano, „Tony, jdi!“ už tam není, je tam jen zoufalé gesto. Končí pro ni její život a ve smyslu „zastavte to vraždění“ mu dovoluje vzít pušku, o které se celou dobu mluví. Život téhle matky končí, tam už není místo na slova.

Opona nahoru je komediální jízda pro šest hereček. Na snímku (zprava) Jitka Smutná, Alena Mihulová a Barbora Mošnová

► Druhá hra, kde hrajete maminku, jsou Durrelovi Ptáci, zvířata a moji příbuzní.

Ta je mnohem veselejší. Tu knihu jsem četla už někdy v šedesátých letech, když vyšla. Gerald Durrell, britský přírodovědec, zachráncel celé řady zvířecích druhů a zakladatel jedné z prvních zoologických zahrad na ostrově Jersey napsal řadu knih. Vracel se ke svému dětství, které strávil na Korfu, a já to tehdy hltala. Byl to průnik do světa, který jsme neznali. Dětské příběhy, které jsme sdíleli s hlavním hrdinou, nám přinesly slunce a byly nádherné.

Tohle představení je pořád vyprodané, hraje se i v létě dokonce v zoologické zahradě, kde nám udělali maličký amfiteátr. Už jsme to tam hráli a letos zase budeme hrát koncem června a koncem srpna. V závěru je taková scéna, kdy maminka dává do latě děti, které ji neustále chtějí provdat. Jak mám v té chvíli takový trochu emoční hlas,

přítlačím, nevím, jestli křičím, nebo je ten hlas prostě posazený výš, ale vždycky na tomhle místě začnou křičet nějací ptáci. Pokaždé stejně hejno a řvou jak zběsilí.

Musím přidat, abych je překřičela. Navíc mají diváci možnost přijít už hodinu před představením a prohlédnout si zoologickou zahradu s minimem jiných návštěvníků, což je úplně nádherné.

► Prozradte něco o inscenaci Čapek, kterou také uvádí divadlo Mana.

Je to hra, kterou režuruje Pavel Khek, stejný režisér jako v případě hry *Opona nahoru*, o které jsme mluvili. Napsala a dramaturgovala ji Věra Mašková. Je to příběh Karla Čapka z posledního předválečného období, ale také příběh dané doby. Musím říct, že zvláštním způsobem rezonuje v hledišti, protože ta doba je v něčem podobná dnešní.

Obrovský přívál nekulturnosti, otázka, jak se má v takové situaci člověk zachovat, jak má volit. Čapek říká, že máme být vzdělaní a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné. Ať v hledišti sedí studenti, nebo

senioři, reakce jsou vždycky krásné, někdy jsme dojatí k slzám.

Říkal jsem si, že jak *Matka*, tak hra *Čapek ve světle současného světa*, současných událostí, pro vás musí být na jevišti občas až trochu mrazivá.

V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení *Matky* nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy. Všechno se až strašlivě propojilo s tím, co Čapek napsal. Zprávy z rádia, bolest, umírající děti, politické spory, které k tomu všemu vedou, to je to, co nám přijde podobné.

Pokud vím, k herectví jste se dostala v dětství jednou úplně paradoxní náhodou. Jak se to seběhlo?

To byla vážně náhoda. Hezky jsem kreslila, a tak mě poslali do lidové školy umění, abych se přihlásila na výtvarný obor. Běžela jsem tam z Pankráče v tepláčkách z bruslí a přišla jsem pozdě. Dali mi do ruky papírek, na kterém byl výčet potřeb,

co si mám opatřit, a předpokládaná cena byla 300 korun. Jsem nejmladší ze čtyř dětí, maminka na nás byla sama a moc peněz jsme neměli.

Máma si vždycky před výplatou musela vypůjčit od kamarádky z práce. Po výplatě jí to zase vrátila. Když jsem viděla ten papírek, řekla jsem si, že s tím domů nepůjdu, že to tady pro mě končí, a vedle na chodbě byly dveře, na kterých bylo napsáno, že jsou tam zrovna přijímací zkoušky na literárně-dramatický obor.

Ve dvanácti jsem přečetla už takřka celou dětskou knihovnu, navíc knihovnu svých starších bratrů vysokoškoláků, četla jsem i básně, které mě moc zaujaly, a občas chodila i do nějakých recitačních soutěží, takže jsem tam zaklepala a oni mě vzali.

Takhle jsem tedy zařukala na dveře divadelního světa a měla

štěstí na lidi, kteří mě dobře připravovali a rozvíjeli. V rámci literární výchovy jsme měli i hodiny, na kterých jsme četli práce dětí z minulých ročníků, které napsaly. A to už byl jenom krůček k tomu říct si: no tak to taky zkusím a začala jsem taky psát. To byl zase první krok k mým písničkám.

Jaké bylo vyrůstat jako nejmladší sestra tří kluků?

Všichni byli sportovci, tak mě hodně vedli ke sportu, až jsem se postupně dostala k házené a dělala brankářku. Kromě toho mě rozvíjeli i intelektuálně. Chodili do divadel, chodili na dobré filmy, četli knihy. U nás doma se odebíraly všechny možné literární měsíčníky – Světová literatura, časopis Plamen, časopis Divadlo. První divadelní hra, kterou jsem přečetla, byl *Jonáš a tingl-tangl* od Jiřího Suchého.

S Antonínem Holubem hraje v představení *Ptáci, zvířata a moji příbuzní* ve Vršovickém divadle Mana

„V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení *Matky* nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy.“

Jitka Smutná s pianistkou a skladatelkou Katkou Soukupovou natočila debutové album *V proudu budem stát*

V seriálu TV Nova *Ulice* hraje Marii Vránovou, sestru Vlastimila Peška, jehož ztvárnil Rudolf Hrušínský ml.

A pak jsem zažila jednu věc, za kterou jsem nikdy nepřestala být vděčná. Někdy ve čtrnácti nebo patnácti mě na měsíc poslali do Rostova na Donu na kurz ruštiny. Protože jsem viděla tu společnost na vlastní oči, už mi nikdy nikdo nemohl nic říct o tom, jaký to je režim, protože jsem to viděla na vlastní oči. Osobní zkušenost je vždycky nejlepší.

› V patnácti jste dostala svůj první kytaru. Jaká byla první muzika, která si vás získala a se kterou jste začínala?

Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hladila. Měla jsem ráda i Boba Dylana, Donovana, Joan Baezovou. To byla ta vlna, která mě přitáhla.

› Kdy a kde jste začala vystupovat jako zpěvačka?

To už bylo v prvním angažmá v Pardubicích a moji první posluchači byli z domu seniorů. Jeden můj kolega si tam připravil čtení nějakého regionálního autora a poprosil mě, abych ho doprovodila na kytaru se svými písničkami. Takhle

jsem pomalinku vstupovala do hudebního světa. Bylo to příjemné, protože lidi reagovali hezky a mně bylo také hezky.

Pak jsem přešla do Ostravy a tam mě už okolo roku 1976 spolkla náruč folkové vlny, i když folk je termín, který nemám moc ráda. Vydrželo to asi deset let. Potom nastala určitá odmlka. A vlastně až v roce 2004 jsem hrála jeden koncert v Milevsku a začala se k hraní zase vracet.

› První desku jste vydala až loni. Neuvažovala jste o tom už někdy dříve?

Ne, ne, jsem velmi kritická. Nemůžu se na sebe dívat ani v televizi, ani se poslouchat ze záznamu. Velmi jsem odolávala a nikdy jsem po tom netoužila. Až jsem spadla do opravdu přátelské láskyplné náruče Katky Soukupové, klavíristky a skladatelky. Katka mi nabídla, že s těmi písničkami jde dělat ještě něco jiného, než že by je doprovázela kytara. Začalo se mi to líbit natolik, že jsem to chtěla zachytit.

Měly jsme za sebou první dva nebo tři koncerty a nadchlo nás, jak lidi vzali nový repertoár a nové zpracování, a to mě přesvědčilo.

„Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma.“

2019

Objevila se na prknech Divadla Ungelt. Učinkovala tam až do loňského roku.

2024

Jako zpěvačka zahájila spolupráci a koncertování s klavíristkou a skladatelkou Katkou Soukupovou.

2025

Vydaly společné autorské album *V proudu budem stát*.

2026

V lednu měla premiéru hra *Opona nahoru* v Divadle Kalich, kde ztvárnila postavu Betty.

Zpracování bylo nové i pro mě. Katka změnila harmonii skladeb, někdy melodii, přibyla sóla, objevila se tam velká harmonická bohatost. A už jsme byly velmi blízko k vydání desky.

Začaly jsme spolupracovat jako autorky. Katka k mým textům píše novou hudbu. Vznikla naše titulní píseň alba *V proudu budem stát*, která se stala velmi oblíbenou, hrají ji i rádia. K dispozici je posluchačům i náš nový videoklip právě této písně na YouTube.

› Kam se na vás můžou momentálně nejen čtenáři Týdeníku Květy přijít podívat?

Nechala jsem si už jen dvě divadla, Kalich s *Oponou nahoru* a tři představení v Maně. Do toho točím *Ulici*, takže se pravidelně objevuji i u diváků v obýváku. A můžou se přijít podívat na naše koncerty, které máme po celé republice.

› Na co se těšíte a co chystáte do budoucnosti?

Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma. Bohužel nemůžu říct ani název, ani téma. Začíná kus života, do kterého nevidím, a to mám vždycky ráda. Mám prostě vždycky ráda to, co je přede mnou. ■

**POUZE V KVĚTECH! DVA ČASOPISY ZA JEDNU CENU
ZDARMA TV MAGAZÍN: Rozhovor se Sabinou Remundovou)))**

TÝDENÍK

květy

12/2026
39,90 Kč

**VYZKOUŠEJTE NEJLEPŠÍ
RECEPTY BABIČEK ZPOD TATER**

ZAPOMENUTÉ POKLADY *slovenské kuchyně*

- TRADICE, KTERÁ CHUTNÁ JINAK, NEŽ ČEKÁTE
- STRAPAČKY MOŽNÁ ZNÁTE, ALE CO JE PRÍVAROK?
- ROZHOVOR S KRÁLOVNOU GASTRONOMIE

Lahůdky
Terézie Vansové

**I naši sousedé měli
svou M. D. Rettigovou**

MÁM VŽDYCKY RÁDA TO, CO JE PŘEDE MNOU

Ilja Kučera ml.

Snímky Lenka Hatašová, Vršovické divadlo Mana, Divadlo Kalich (Richard Kocourek) a archiv TV Nova

Na svém kontě má desítky rolí na významných divadelních scénách od Pardubic přes Ostravu až po Prahu, ale i ve filmech a seriálech.

Jitka Smutná se v dětství herečkou vůbec stát nechtěla, a když v patnácti letech získala první kytaru, bylo rozhodnuto o dalším tvůrčím směru jejího života. Na své první album s názvem *V proudu budem stát* si ovšem počkala až do roku 2025.

Vaši nejnovější roli je Betty v komedii *Opona nahoru* autora Petera Quiltera v pražském Divadle Kalich. Osobně mám pocit, že jste spjata spíše s hrami vážnějšími než s komedii. Dá se říct, co je vám bližší?

Zklamání vás, celoživotně jsem střídala vážnější témata s komedii. Především mě ale vždycky bavila a přitahovala tragikomičnost lidského života. Vzpomínám si, jak jsem jako úplně mladá seděla v hledišti a pozorovala, jak vynikající česká režisérka Lída Engelová režiruje nějakou konverzační komedii. Říkala jsem si, že přesně tohle bych chtěla dělat, že pro tohle bych asi měla smysl.

Život sám o sobě i v tragédii obsahuje komické momenty. Dobří režiséři, se kterými jsem dělala, hlavně Jan Kačer, mě vždycky vyzvali k tomu, abych hrála zábavně. To nemělo znamenat jenom vyvolávat smích, protože každé poznání má v sobě možnost, že se člověk usměje, protože lépe chápe. Vladislav Vančura kdysi napsal: „Smát se znamená lépe vědět.“

Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá. Když mi po odchodu z Národního divadla nabídli angažmá v Městských divadlech pražských, věřila jsem, že se s nimi

„Ke konverzačním komediím jsem měla dlouho nakročeno a vlastně jsem se s nimi setkala až ve svém čtvrtém angažmá.“

setkám. A nemýlila jsem se. Třeba *Dobře rozehranou partii*, která se teď hraje v Divadle Kalich, jsem v Divadle ABC hrála s Janem Vlaskem deset let.

Hráli bychom ji možná ještě dál, kdybych neodešla. Každé setkání s konverzační komedií je pro mě prostě návrat domů. Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát,

ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.

Říkává se, že hrát komickou postavu je těžší a náročnější než figuru temnou a tragickou. Je to pravda?

Musíte mít trochu víc odvahy. Místa, kde se lidi mají zasmát, musíte udělat přesně. Tohle mě právě v Městských divadlech pražských na *Dobře rozehrané partii* naučila Lída Engelová. Měla úplně matematicky vypočítané, jaký má být nádech, kdy má být nádech, kdy říct ten hřebíček, aby se lidi zasmáli, kdy počkat. Myslím, že mě za tu dobu vyučila docela dobře.

Kdysi jsem hrála v Divadle v Reznické představení *Zlomátka*, hrála jsem ho asi dvanáct let. Byl to velmi tragický příběh o gayovi, který přijde oznámit svou orientaci své matce, a ta ho začne velmi krutým způsobem léčit. Zamyká ho, vyslýchá ho, dává mu uspávací prášky, aby jí neutekl... Lidi se smáli, protože někdy je hrůza tak směšná, že když na ni upozorníte, že už je směšná, že překročila určité hranice,

O herectví

„Jsem tragikomik. Ani člověk vážných dramát, ani člověk pouze komedií. Protože si myslím, že je život tragikomický.“

O hudebních začátcích

„Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hladila.“

tak se i v tragédii lidí zasměji a není to chyba.

» **V Oponě nahoru vystupují pouze dámy. Je taková hra v něčem odlišná oproti inscenacím, kde je herecké obsazení smíšené?**

Moc ne. Mám na mikrosvětly inscenací, ve kterých jsem kdy pracovala, velké štěstí. Nikdy jsem nepocítila nějaké problémy, ale tohle je taková třešnička na dortu. Má jen jednu podmínku, nesmí tam být ka-zič, respektive v tomto případě ka-zička. Nesmí tam být nikdo, kdo je extrémně konfliktní.

» **„Čapek říká, že máme být vzdělaní a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné.“**

Lidi si musejí přát tu chvilku slávy, kterou ta figura má, musejí si nahrávat, spoluvytvářet příběh tak, aby byl pravdivý, a přitom měl hroty smíchu, aby se divák bavil. A to se tady velice povedlo.

» **Jak byste představila vaši postavu?**

Betty je seniorka, babička, která má v tom příběhu snachu a vnučku. Na začátku je to taková trošku šedá myš. Když přichází, tak se o ní říká: „Na parkovišti v červeném autě sedí jedna a ta kouká jako úplnej de-ment.“

Takhle je o mně mluveno asi mi- nutu předtím, než tam vlezou. Je to informace, která v divákovi pořad zůstává, ale Betty, která je čerstvě po ztrátě syna a bratra smutná, se brzy ořepe. Jak se tam říká, bude řídit jak puberťačka, což se děje.

» **Mám pocit, že jste v posledních letech poměrně hodně spjata s malým, ale velmi sympatickým pražským Vršovickým divadlem Mana. Momentálně tam hraje ve třech inscenacích, jak vznikla ta spolupráce? »**

Tydeník Květy | 49

1952

Narodila se 16. dubna
v Praze.

1974

Absolvovala herectví
na pražské DAMU.
Nastoupila do
Východočeského
divadla Pardubice.

1976

Přešla do Státního
divadla Ostrava.

1990

Stala se členkou
čínohry Národního
divadla, současně
hostovala v řadě
dalších divadel.

2006

Získala angažmá
v Městských
divadlech pražských.

2018

Opustila Městská
divadla pražská
a začala hrát ve
Vršovickém divadle
Mana.

» Když Městská divadla tehdy dostala nové vedení, odešlo nás víc a měli jsme se rádi, protože doba skoro patnácti let, které jsem tam strávila, byla krásná. No a nám se po sobě stýskalo. Odešla i dramaturgyně Věra Mašková, která se stala uměleckou ředitelkou divadla Mana.

Šli jsme za ní, protože jsme věděli, že její dramaturgický výběr je nádherný, vždycky kvalitní a velmi lidský. Takže jsme s mými kolegy došli za Věrou, do toho se nabalovali noví a noví lidé, a tak se utvořil jakýsi klan, který má Manu rád a je jí věrný.

» V Maně hrajete hned dvě matky, ale zcela rozdílné.

Ano, Čapková *Matka* je vážná hra. Je to vlastně trochu modelové válečné drama, ale snažili jsme se ho udělat lidsky, aby ho lidi byli schopni přijmout i v dnešní době. Je to přece jenom hra, která je z 30. let, ovšem, aniž jsme tušili, že začne válka na Ukrajině, zdálo se nám, že by mohla promluvit k lidem a že by se měla vrátit na jeviště.

Měla zvláštní osud. Za éry totality se hrála jako patetická hra. Zdůrazňovala patos, který v sobě Čapek měl. Nakonec, napsal ji v předvečer 2. světové války, jako by se pokoušel zastavit proud zmaru, který předpokládal, že bude, a který za 2. světové války nastal. Patosu se pochopitelně nevyhneme, ale snažili jsme se, aby byl pro dnešní dobu přijatelný. Hrát *Matku* jako normální maminku pěti kluků.

» S tímhle záměrem souvisí i skutečnost, že jste škrtili poslední dvě slova?

Ano, „Tony, jdi!“ už tam není, je tam jen zoufalé gesto. Končí pro ni její život a ve smyslu „zastavte to vraždění“ mu dovoluje vzít pušku, o které se celou dobu mluví. Život téhle matky končí, tam už není místo na slova.

Opona nahoru je komediální jízda pro šest hereček. Na snímku (zprava) Jitka Smutná, Alena Mihulová a Barbora Mošnová

» Druhá hra, kde hrajete maminku, jsou Durrellovi Ptáci, zvířata a moji příbuzní.

Ta je mnohem veselejší. Tu knížku jsem četla už někdy v šedesátých letech, když vyšla. Gerald Durrell, britský přírodovědec, zachráncel celé řady zvířecích druhů a zakladatel jedné z prvních zoologických zahrad na ostrově Jersey napsal řadu knih. Vracel se ke svému dětství, které strávil na Korfu, a já to tehdy hltala. Byl to průnik do světa, který jsme neznali. Dětské příběhy, které jsme sdíleli s hlavním hrdinou, nám přinesly slunce a byly nádherné.

Tohle představení je pořád vyprodané, hraje se i v létě dokonce v zoologické zahradě, kde nám udělali maličký amfiteátr. Už jsme to tam hráli a letos zase budeme hrát koncem června a koncem srpna. V závěru je taková scéna, kdy maminka dává do latě děti, které jí neustále chtějí provdat. Jak mám v té chvíli takový trochu emoční hlas,

přitlačím, nevím, jestli křičím, nebo je ten hlas prostě posazený výš, ale vždycky na tomhle místě začnou křičet nějací ptáci. Pokaždé stejné hejno a řvou jak zběsilí.

Musím přidat, abych je překřičela. Navíc mají diváci možnost přijít už hodinu před představením a prohlédnout si zoologickou zahradu s minimem jiných návštěvníků, což je úplně nádherné.

» Prozradte něco o inscenaci Čapek, kterou také uvádí divadlo Mana.

Je to hra, kterou režisuje Pavel Khek, stejný režisér jako v případě hry *Opona nahoru*, o které jsme mluvili. Napsala a dramaturgovala ji Věra Mašková. Je to příběh Karla Čapka z posledního předválečného období, ale také příběh dané doby. Musím říct, že zvláštním způsobem rezonuje v hledišti, protože ta doba je v něčem podobná dnešní.

Obrovský přívál nekulturnosti, otázka, jak se má v takové situaci člověk zachovat, jak má volit. Čapek říká, že máme být vzdělání a nemáme uhnout, což se mi moc líbí. Zážitky z představení jsou neopakovatelné. Ať v hledišti sedí studenti, nebo

„Jsem velmi kritická. Nemůžu se na sebe dívat ani v televizi, ani se poslouchat ze záznamu.“

senioři, reakce jsou vždycky krásné, někdy jsme dojatí k slzám.

Říkal jsem si, že jak *Matka*, tak hra *Čapek ve světle současného světa*, současných událostí, pro vás musí být na jevišti občas až trochu mrazivá.

V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení *Matky* nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy. Všechno se až strašlivě propojilo s tím, co Čapek napsal. Zprávy z rádia, bolest, umírající děti, politické spory, které k tomu všemu vedou, to je to, co nám přijde podobné.

Pokud vím, k herectví jste se dostala v dětství jednou úplně paradoxní náhodou. Jak se to seběhlo?

To byla vážně náhoda. Hezky jsem kreslila, a tak mě poslali do lidové školy umění, abych se přihlásila na výtvarný obor. Běžela jsem tam z Pankráce v tepláčkách z bruslí a přišla jsem pozdě. Dali mi do ruky papírek, na kterém byl výčet potřeb,

S Antonínem Holubem hraje v představení *Ptáci, zvířata a moji příbuzní* ve Vršovickém divadle Mana

„V době, kdy vypukla válka na Ukrajině, jsem první představení *Matky* nemohla unést. Posledních patnáct minut jsem plakala, samozřejmě ne nahlas, ale při všem, co jsem řekla, jsem měla mokré tváře a tekly mi slzy.“

co si mám opatřit, a předpokládaná cena byla 300 korun. Jsem nejmladší ze čtyř dětí, maminka na nás byla sama a moc peněz jsme neměli.

Máma si vždycky před výplatou musela vypůjčit od kamarádky z práce. Po výplatě jí to zase vrátila. Když jsem viděla ten papírek, řekla jsem si, že s tím domů nepůjdu, že to tady pro mě končí, a vedle na chodbě byly dveře, na kterých bylo napsáno, že jsou tam zrovna přijímací zkoušky na literární-dramatický obor.

Ve dvanácti jsem přečetla už takřka celou dětskou knihovnu, navíc knihovnu svých starších bratrů vysokoškoláků, četla jsem i básně, které mě moc zaujaly, a občas chodila i do nějakých recitačních soutěží, takže jsem tam zaklepala a oni mě vzali.

Takhle jsem tedy zařukala na dveře divadelního světa a měla

šťěstí na lidi, kteří mě dobře připravovali a rozvíjeli. V rámci literární výchovy jsme měli i hodiny, na kterých jsme četli práce dětí z minulých ročníků, které napsaly. A to už byl jenom krůček k tomu říct si: no tak to taky zkusím a začala jsem taky psát. To byl zase první krok k mým písničkám.

Jaké bylo vyrůstat jako nejmladší sestra tří kluků?

Všichni byli sportovci, tak mě hodně vedli ke sportu, až jsem se postupně dostala k házené a dělala brankářku. Kromě toho mě rozvíjeli i intelektuálně. Chodili do divadel, chodili na dobré filmy, četli knihy. U nás doma se odebíraly všechny možné literární měsíčníky – Světová literatura, časopis Plamen, časopis Divadlo. První divadelní hra, kterou jsem přečetla, byl *Jonáš a tingl-tangl* od Jiřího Suchého.

INZERCE

**RÁDIO
BLANÍK**

Narozeninový koncert Rádia Blaník
Konopiště 2026
30. 5. 2026 Amfiteátr Konopiště
Michal David | Lucie Bílá | Jiří Korn
No Name | Olga Lounová | Helena Vondráčková
Dalibor Janda | Petr Kolář | Jakub Smolík

Jitka Smutná s pianistkou a skladatelkou Katkou Soukupovou natočila debutové album *V proudu budem stát*

V seriálu TV Nova *Ulice* hraje Marii Vránovou, sestru Vlastimila Peška, jehož ztvárnil Rudolf Hrušínský ml.

» A pak jsem zažila jednu věc, za kterou jsem nikdy nepfestala být vděčná. Někdy ve čtrnácti nebo patnácti mě na měsíc poslali do Rostova na Donu na kurz ruštiny. Protože jsem viděla tu společnost na vlastní oči, už mi nikdy nikdo nemohl nic říct o tom, jaký to je režim, protože jsem to viděla na vlastní oči. Osobní zkušenost je vždycky nejlepší.

» V patnácti jste dostala svoji první kytaru. Jaká byla první muzika, která si vás získala a se kterou jste začínala?

Chodila jsem na koncerty Jaroslava Hutky, měla jsem ráda Petra Nováka, Vladimíra Mišíka... Hlavně mi vždycky záleželo na textech, ale i ta hudba mě hlídala. Měla jsem ráda i Boba Dylana, Donovanu, Joan Baezovou. To byla ta vlna, která mě přitáhla.

» Kdy a kde jste začala vystupovat jako zpěvačka?

To už bylo v prvním angažmá v Pardubicích a moji první posluchači byli z domu seniorů. Jeden můj kolega si tam připravil čtení nějakého regionálního autora a poprosil mě, abych ho doprovodila na kytaru se svými písničkami. Takhle

jsem pomalinku vstupovala do hudebního světa. Bylo to příjemné, protože lidi reagovali hezky a mně bylo také hezky.

Pak jsem přešla do Ostravy a tam mě už okolo roku 1976 spolka náruč folkové vlny, i když folk je termín, který nemám moc ráda. Vydrželo to asi deset let. Potom nastala určitá odmlka. A vlastně až v roce

2004 jsem hrála jeden koncert v Milevsku a začala se k hraní zase vracet.

» První desku jste vydala až loni. Neuvažovala jste o tom už někdy dříve?

Ne, ne, jsem velmi kritická. Nemůžu se na sebe dívat ani v televizi, ani se poslouchat ze záznamu. Velmi jsem odolávala a nikdy jsem po tom netoužila. Až jsem spadla do opravdu přátelské láskyplné náruče Katky Soukupové, klavíristky a skladatelky. Katka mi nabídla, že s těmi písničkami jde dělat ještě něco jiného, než že by je doprovázela kytara. Začalo se mi to líbit natolik, že jsem to chtěla zachytit.

Měly jsme za sebou první dva nebo tři koncerty a nadchlo nás, jak lidi vzali nový repertoár a nové zpracování, a to mě přesvědčilo,

„Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma.“

2019

Objevila se na prknech Divadla Ungelt. Účinkovala tam až do loňského roku.

2024

Jako zpěvačka zahájila spolupráci a koncertování s klavíristkou a skladatelkou Katkou Soukupovou.

2025

Vydaly společné autorské album *V proudu budem stát*.

2026

V lednu měla premiéru hra *Opona nahoru* v Divadle Kalich, kde ztvárnila postavu Betty.

Zpracování bylo nové i pro mě. Katka změnila harmonii skladeb, někdy melodii, přibyla sóla, objevila se tam velká harmonická bohatost. A už jsme byly velmi blízko k vydání desky.

Začaly jsme spolupracovat jako autorky. Katka k mým textům píše novou hudbu. Vznikla naše titulní píseň alba *V proudu budem stát*, která se stala velmi oblíbenou, hraji ji i rádia. K dispozici je posluchačům i náš nový videoklip právě této písně na YouTube.

» Kam se na vás můžou momentálně nejen čtenáři Týdeníku Květy přijít podívat?

Nechala jsem si už jen dvě divadla, Kalich s *Oponou nahoru* a tři představení v Maně. Do toho točím *Ulici*, takže se pravidelně objevuji i u diváků v obýváku. A můžou se přijít podívat na naše koncerty, které máme po celé republice.

» Na co se těšíte a co chystáte do budoucnosti?

Těším se na natáčení seriálu pro ČT, bude to velká zajímavá práce na velice aktuální téma. Bohužel nemůžu říct ani název, ani téma. Začíná kus života, do kterého nevidím, a to mám vždycky ráda. Mám prostě vždycky ráda to, co je přede mnou. ■